

РЕШЕНИЕ

№ 29119

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **2333** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Делото е образувано по жалба на Висш съдебен съвет, с адрес в [населено място], [улица], представляван от Б. Г. М., чрез Д. Н. – директор на дирекция „Правна“ при Администрацията на Висшия съдебен съвет и процесуален представител по пълномощие, срещу Решение № ЛС-04-76/29.01.2025 г. на министъра на правосъдието и Ръководител на Програмния оператор (РПО) на Програма „Правосъдие“ на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 (НФМ 2014-2021), с което не е верифицирана сума в общ размер на 9 262,88 (девет хиляди двеста шестдесет и два лева и осемдесет и осем стотинки) лева, включена в Искане за плащане № 22 от 17.04.2024 г. по Договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BGJUSTICE-2.001-0002-C03/24.02.2020 г. (рег. № 93-00-69/24.02.2020 г. по описа на Министерството на правосъдието) за изпълнение на проект „Повишаване на професионализма в съдебната система“.

Жалбоподателят твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и немотивирано, издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Поддържа, че административният орган не е обсъдил в цялост всички относими документи и обстоятелства, събрани в хода на производството – включително Анекс № ВСС-6964/04.05.2023 г. към Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. и настъпилото удължаване на срока за изпълнение на проекта – с което е допуснал нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 във вр. с чл. 35 АПК. Поддържа, че цитираното в акта правно основание по чл. 61, ал. 1, предл. 2 от Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове

(ЗУСЕСФУ) е неотнормимо, доколкото правната рамка на Програма „Правосъдие“ по НФМ 2014-2021 произтича от международен договор и не е обвързана с посочения закон. По същество жалбоподателят твърди, че договорът, сключен с В. Р. П. – магистрат, в качеството му на юрист по проекта, е сключен на основание чл. 195, ал. 2, т. 2 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), и че прогнозната стойност на дейността никога не е надхвърляла законоустановения праг за директно възлагане по чл. 20 ЗОП. Оспорва и извода на административния орган за неоснователност на разхода от 500 лева по договор № ВСС-462/11.01.2024 г., позовавайки се на съществуването на аналогични, предходно верифицирани договори за участие в други комисии. Моли съда да отмени изцяло оспорения акт и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от Д. Н. – директор на дирекция „Правна“, който поддържа жалбата на посочените в нея основания и моли съдът да отмени оспорения административен акт и да му присъди сторените по делото разноски, за което представя списък. Ответникът – министърът на правосъдието и Ръководител на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“ на НФМ 2014-2021, чрез юр.Н., оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила по съображенията, изложени в самия акт. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СПП – не изпраща представител и не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд – София-град, като обсъди становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Между Министерството на правосъдието, в качеството му на Програмен оператор на Програма „Правосъдие“ по НФМ 2014-2021, и жалбоподателя Висш съдебен съвет (ВСС) е сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (БФП) № BGJUSTICE-2.001-0002-C03/24.02.2020 г. с наименование „Повишаване на професионализма в съдебната система“.

Съгласно одобреното Проектно предложение (т. 6, Бюджет, раздел II „Разходи за услуги“, т. 5.8 – 5.11) дейността на юрист по проекта е предвидена да се изпълнява от лице от структурата на съдебната система – чрез договор или заповед, а не чрез външно възлагане по реда на ЗОП; в плана за външно възлагане от проектното предложение не е включена юридическа дейност.

Първоначално юрист по проекта е бил В. Р. П., назначен със Заповед № ВСС-3037/12.03.2020 г., по която са изплатени средства в размер на 6 050,58 лв. Към този момент П. е бил служител на ВСС (и.д. главен секретар).

На 21.01.2022 г. е подписано Допълнително споразумение № 1 към договора за БФП, с което часовата ставка за юрист по проекта е коригирана от 19,56 лв. на 39,12 лв. на час, съобразно Класификатора на длъжностите в администрацията на ВСС и Таблица 1 за определяне на максималните основни месечни работни заплати на съдии, прокурори и следователи. Съгласно приложения към споразумението бюджет, общият обем часове за всички дейности по проекта с участие на експерти е 3 840 часа, разпределени, както следва: Дейност 1 (юрист по проекта) – 1 680 часа; Дейност 2 – 240 часа; Дейност 3 – 1 680 часа; дейност „Информация и публичност“ – 240 часа.

На 18.03.2022 г., след встъпването на В. П. като съдия в Административен съд – Варна на 15.02.2022 г., между ВСС и П. е сключен Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г., по силата на който на последния, срещу възнаграждение, е възложено изпълнението на задълженията на юрист по проекта, в това число участие в подготовката на документации и провеждането на процедури за възлагане на обществени поръчки по проекта, както и участие в комисии за оценка на предложения по такива процедури. Възнаграждението е определено на 20 евро (39,12 лв.) на час до размера на предвидените средства и часове в бюджета на проекта. Договорът е сключен директно, без провеждане на процедура по ЗОП.

На 04.05.2023 г. е сключен Анекс № ВСС-6964 към договора, с който плащането се обвързва с предвидените средства по дейности в актуализирания бюджет на проекта. С Допълнително споразумение № 2 към договора за БФП срокът за изпълнение на проекта е удължен до 30.04.2024 г.

Освен посочения договор, за участие в конкретни комисии по ЗОП с П. са сключени и договорите № ВСС-9116/20.06.2022 г., № ВСС-5651/29.03.2023 г. и № ВСС-462/11.01.2024 г. – всеки на стойност 500 лв., с предмет участие в конкретна комисия по конкретна обществена поръчка.

С Искане за плащане № 22 от 17.04.2024 г. ВСС е поискал верификация на разходи, включващи, наред с друго, 8 762,88 лв., изплатени по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. за периода след 24.02.2024 г., и 500 лв. по Договор № ВСС-462/11.01.2024 г. Общо по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. (с Анекса) за периода 18.03.2022 г. – 30.04.2024 г. е изплатена сумата 72 567,60 лв.

След проверка от ДЗЗД „Верификации“ и постъпило становище на ВСС (изх. № 93-00-69#152/04.10.2024 г.), Ръководителят на Програмния оператор издава оспореното Решение № ЛС-04-76/29.01.2025 г., с което отказва верификация на посочените суми в общ размер 9 262,88 лв., приемайки, че: (1) към датата на сключване на Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. прогнозната стойност на дейността е била 150 220,80 лв. с ДДС (изчислена като целия обем от 3 840 часа, умножен по ставката от 39,12 лв./час), сума, надвишаваща прага от 70 000 лв. по чл. 20, ал. 2, т. 2 ЗОП, поради което е следвало да се приложи процедура по чл. 18, ал. 1, т. 12 или 13 ЗОП; и (2) разходът от 500 лв. по Договор № ВСС-462/11.01.2024 г. дублира дейности, вече заплатени по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Компетентността на административния орган е абсолютна процесуална предпоставка за валидността на всеки индивидуален административен акт и се проверява от съда служебно, независимо дали е била оспорена от страните (чл. 168, ал. 1 и чл. 146, т. 1 АПК). В настоящия случай компетентността не произтича пряко от ЗУСЕФСУ, доколкото програмата не е сред финансираните по този закон, а от специфичната за Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 нормативна уредба: Регламента за изпълнението на механизма, приет от Норвежкото министерство на външните работи на основание чл. 10.5 от Споразумението между Кралство Н. и Европейския съюз, Меморандума за разбирателство относно изпълнението на НФМ 2014-2021 между Кралство Н. и Република България (ратифициран със закон на Народното събрание, обн. ДВ, бр. 8/2017 г.), и утвърдените въз основа на него Системи за управление и контрол на Програмния оператор. Съгласно посочените актове министърът на правосъдието изпълнява функцията на Ръководител на Програмния оператор на Програма „Правосъдие“ и в това си качество е овластен да се произнася по искания за плащане, включително да отказва верификация на разходи, за които констатира несъответствие с условията за допустимост. Аналогична по съдържание разпоредба се съдържа и в чл. 9, ал. 5, изр. второ ЗУСЕФСУ (ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура е управляващият орган), която, макар да не е пряко приложима, отразява общия принцип на административното право, че компетентността по разпореждане с публични и приравнени на тях средства принадлежи на ръководителя на съответната администрация освен когато е делегирана изрично. В случая липсват данни за такава делегация, а самият оспорен акт е подписан лично от министъра на правосъдието. Предвид изложеното съдът намира, че оспореният акт е издаден от

компетентен орган в кръга на неговите правомощия.

Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване, изложени с достатъчна конкретност, за да може, от една страна, адресатът му да разбере какво точно е установил органът и на какво го основава, а от друга – съдът да упражни пълноценен контрол за законосъобразност по всички основания на чл. 146 АПК. Пълната липса на такива основания е самостоятелно основание за отмяна, приравнено на съществено процесуално нарушение, доколкото пречат за осъществяването на съдебен контрол по същество. Наличието на мотиви, които обаче са непълни или не отчитат всички относими за случая обстоятелства, не води автоматично до нищожност на акта, а се преценява в зависимост от това доколко засяга правото на защита на адресата и възможността на съда да извърши преценка по същество. В случая оспореният акт формално съдържа изложение на фактическите констатации на извършилия проверката ДЗЗД „Верификации“ и правна квалификация на констатираните нарушения, поради което не страда от пълна липса на мотиви по см. на чл. 146, т. 2 АПК.

Съдът намира обаче, че мотивите му са непълни в две конкретни отношения, всяко от които се оказва решаващо при преценката по същество: първо, административният орган не е разграничил различните периоди на изпълнение на договора – до и след 01.01.2024 г., от която дата влиза в сила изменението на чл. 20 ЗОП (ЗИД ДВ, бр. 88/2023 г.), увеличаващо прага за директно възлагане от 70 000 на 100 000 лв. без ДДС – въпреки че самите плащания по договора са осъществени в два ясно разграничими периода с различен приложим праг; второ, органът не е обсъдил съществуването и съдържанието на Анекс № ВСС-6964/04.05.2023 г. към договора, с който плащането е обвързано с актуализирания бюджет на дейността, нито е съобразил произтичащата от бюджета на проекта диференциация между отделните дейности с участие на експерти. Тези пропуски не водят до невъзможност за съда да извърши преценка по същество – напротив, събраните по делото писмени доказателства позволяват това – поради което съдът не намира основание за отмяна само на процесуално основание по чл. 146, т. 3 АПК. Непълнотата на мотивите обаче отслабва тежестта на фактическите констатации в акта и се съобразява кумулативно с преценката за материална законосъобразност, доколкото именно пропускът да се диференцират отделните бюджетни пера е довел до погрешното изчисление на прогнозната стойност.

По соченото правно основание – чл. 61, ал. 1, предл. 2 ЗУСЕСФУ - Законът за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове урежда управлението на средства, предоставяни на Република България по линия на общата политика на сближаване на Европейския съюз – структурните и инвестиционните фондове по чл. 1 от закона, чието разходване се осъществява при условията на споделено управление между Европейската комисия и държавите членки по см. на съответните регламенти на Съюза. Норвежкият финансов механизъм 2014-2021, за разлика от тях, представлява самостоятелен, извън европейски по своя правен източник финансов инструмент, установен по силата на международноправни актове – Споразумение между Европейския съюз и Кралство Н. и произтичащия от него Меморандум за разбирателство между Кралство Н. и Република България (ратифициран със закон на Народното събрание, обн. ДВ, бр. 8/2017 г.) – по които Европейският съюз не е разпоредител на средствата, а само страна по рамковото споразумение за принципа на достъп на трети държави от Европейското икономическо пространство до вътрешния пазар. Средствата по НФМ не са част от бюджета на Съюза и тяхното разходване не се администрира по реда на регламентите, транспонирани в ЗУСЕСФУ. Поради това позоваването в оспорения акт на чл. 61, ал. 1, предл. 2 ЗУСЕСФУ като правно основание за отказ от верификация е правно неотносимо. Съдът съобрази

цитираната от жалбоподателя практика на Върховния административен съд (Решение № 11512 от 23.11.2023 г. по адм. д. № 4881/2023 г., VII отд.), съгласно която липсата на посочено валидно правно основание за издаване на административен акт съставлява основание за неговата отмяна. Тази практика намира приложение в хипотези, при които актът изобщо не почива на приложимо законово основание за компетентност или за материалноправния му резултат. В настоящия случай обаче наред с неправилно цитираната разпоредба на ЗУСЕСФУ, оспореният акт последователно посочва и специфичните за НФМ 2014-2021 актове – Регламента за изпълнението на механизма, Меморандума за разбирателство и Системите за управление и контрол на Програмния оператор – от които, както бе изложено в т. 1, произтича както компетентността на органа, така и общата рамка на производството по верификация на разходи. При това положение неправилното позоваване на ЗУСЕСФУ не съставлява пълна липса на правно основание, а частичен недостатък на мотивите, който съдът съобразява кумулативно с останалите пороци на акта, но не може самостоятелно да обоснове извод за нищожност.

Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че сключването на договор с магистрат на основание чл. 195, ал. 2, т. 2 ЗСВ изключва приложението на ЗОП. Съгласно § 2, т. 50 от ПЗР на ЗОП, „стопански субект“ е всяко физическо или юридическо лице, което предлага на пазара изпълнение на строителство, доставка на стоки или предоставяне на услуги – определение, съответстващо на понятието „икономически оператор“ по чл. 2, § 1, т. 10 от Директива 2014/24/ЕС, което се тълкува разширително и обхваща всяко лице, способно да изпълни конкретна престация срещу възнаграждение, без да е необходимо това да съставлява трайна професионална дейност на пазара. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2, т. 2 ЗСВ урежда единствено допустимостта магистратът да получи такова възнаграждение, без това да съставлява забранена по чл. 195, ал. 1 ЗСВ дейност от гледна точка на служебния му статут – тя не съдържа и не предполага освобождаване на възложителя (ВСС) от собствените му задължения по ЗОП при разходване на средства за придобиване на услуги. Договорите между ВСС и В. П. следователно принципно подлежат на преценка по правилата на ЗОП относно прага за директно възлагане. Съдът съобрази и позоваването на Решение № 1 от 31.01.2017 г. по конст. дело № 6/2016 г. на Конституционния съд, съгласно което правоотношенията на съдиите, прокурорите и следователите по Закона за съдебната власт са самостоятелен вид административни правоотношения по повод изпълнението на платена служба при осъществяване на съдебната власт, а не трудови правоотношения по смисъла на Кодекса на труда. Тази констатация е правилна, но не е относима към спорния въпрос по настоящото дело. Цитираното решение на Конституционния съд се отнася до правната природа на служебното правоотношение на магистрата с органа по назначаването (ВСС) по повод заеманата от него длъжност съдия, прокурор или следовател – въпрос, който е различен от този дали конкретен договор за възлагане на допълнителна, извънслужебна дейност между ВСС и лице, което случайно е магистрат, съставлява обществена поръчка по см. на ЗОП. Особеният статут на магистратското правоотношение обяснява единствено защо магистратът няма нужда от отделно разрешение по трудовото или служебното право, за да встъпи в допълнителното правоотношение (в това е и смисълът на чл. 195, ал. 2, т. 2 ЗСВ) – той не отговаря и не може да отговори на въпроса дали насрещната страна по договора (възложителят ВСС) дължи прилагане на процедурите по ЗОП при разходване на средства за придобиване на услуги. Смесването на тези два различни по предмет въпроса е в основата на неправилния извод на административния орган, а отчасти и на неточната, макар и в обратна посока, аргументация на

жалбоподателя.

Съдът намира за необходимо да добави следното: целите на ЗОП по чл. 1 от закона – публичност и прозрачност, свободна конкуренция, равнопоставеност и недопускане на дискриминация, както и ефективност при разходването на публични средства – са относими независимо от личния статут на потенциалния изпълнител. Приемането на тезата на жалбоподателя би означавало, че всеки възложител по ЗОП може да заобиколи неговите правила, като избере за изпълнител физическо лице, чийто личен статут урежда допустимостта на допълнителното възнаграждение – извод, който противоречи на самата цел на закона.

Във връзка с прогнозната стойност на дейността „юрист по проекта“: съгласно чл. 21, ал. 1 ЗОП прогнозната стойност на обществената поръчка се определя към датата на решението за откриване на процедурата, съответно към датата на друг акт на пряко възлагане, и включва всички възможни разходи, без данък върху добавената стойност, изчислени към тази дата. Когато предметът на поръчката е услуга без предварително фиксирана обща цена, а с почасово или друго периодично заплащане, прогнозната стойност се определя въз основа на предвидимия обем на престацията за целия срок на изпълнение, съобразно наличната към датата на възлагане информация за бюджета, определен за съответната дейност. Именно бюджетът на проекта, представляващ конкретен и одобрен от Програмния оператор финансов документ, а не абстрактна прогноза, е меродавният източник за определяне на предвидимия обем на дейността „юрист по проекта“ към датата на сключване на договора.

В случая бюджетът на проекта, приложен към Допълнително споразумение № 1/21.01.2022 г., диференцира изрично отделните дейности по проекта, всяка от които има собствен, различен по вид предмет – Дейност 1 обхваща правни/юридически услуги, докато Дейност 2, Дейност 3 и дейността „Информация и публичност“ обхващат други, различни по естеството си услуги на други експерти. Диференциацията на бюджета по дейности не е техническа подробност, а отразява именно различния предмет на съответните услуги, което е правно релевантно за целите на определяне на прогнозната стойност на всяка от тях поотделно – доколкото ЗОП изисква определяне на прогнозна стойност за всяка обособена по предмет поръчка, а не сбиране на бюджети на дейности с различен предмет само защото се изплащат от едно и също перо на проекта. Административният орган, като е взел общия обем часове по всички дейности (3 840 часа) и го е умножил по ставката, приложима единствено за дейността на юриста (39,12 лв./час), е допуснал методологическа грешка, приравнявайки бюджета на цялостния проект на прогнозната стойност на една-единствена, конкретно определена по предмет дейност. Съдът намира за основателно възражението на жалбоподателя по същество на констатацията за надвишен праг. Видно от съдържанието на бюджета на проекта, общият обем от 3 840 часа обхваща сумарно всички предвидени по проекта дейности с участие на експерти, а не единствено дейността на юриста – Дейност 1 (юрист) – 1 680 часа, Дейност 2 – 240 часа, Дейност 3 – 1 680 часа и дейност „Информация и публичност“ – 240 часа. Административният орган, определяйки в оспорения акт прогнозна стойност от 150 220,80 лв., е умножил целия обем от 3 840 часа – обхващащ всички дейности по проекта – по часовата ставка на юриста от 39,12 лв./час, вместо да съобрази единствено обема часове, реално разпределен за дейността на юриста – 1 680 часа. При коректно изчисление прогнозната стойност на дейността „юрист по проекта“ възлиза на $1\,680\text{ ч.} \times 39,12\text{ лв./ч.} = 65\,721,60\text{ лв.}$ – сума, която е под прага от 70 000 лв.

по чл. 20, ал. 2, т. 2 ЗОП в редакцията, действаща към датата на сключване на договора. Този извод се потвърждава и от данните по преписката за общо изплатеното на П. възнаграждение за юрист по проекта – по Заповед № ВСС-3037/12.03.2020 г. и по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. общо – възлизащо на 78 618,18 лв. с ДДС, съответно 65 515,15 лв. без ДДС, т.е. дори към приключването на проекта изплатеното възнаграждение не е надхвърлило законоустановения праг, включително и по-високия праг от 100 000 лв., действащ след 01.01.2024 г. Констатацията на административния орган почива на смесване на общия обем часове по целия проект със специфично разпределения за дейността на юриста обем часове, поради което не може да бъде споделена. Не е доказано по см. на чл. 170, ал. 1 АПК фактическото основание за отказа в тази му част.

По отношение на разходът от 500 лв. по Договор № ВСС-462/11.01.2024 г., съдът намира становището на административния орган за неоснователно и в тази част. От доказателствата по делото се установява, че за участие в отделни комисии по реда на ЗОП с В. П. са сключвани самостоятелни договори – № ВСС-9116/20.06.2022 г., № ВСС-5651/29.03.2023 г. и № ВСС-462/11.01.2024 г. – всеки с конкретен и различен предмет и с еднакво по размер възнаграждение от 500 лв. Обстоятелството, че Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. изброява сред служебните задължения на юриста по проекта и участие в комисии по ЗОП, не означава автоматично, че всяко реално проведено такова участие е било заплатено именно по този договор. От становището на ВСС по преписката изрично се установява, че по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. не са отчитани часове и не са усвоявани средства за възнаграждения за участие в комисии по процедури по ЗОП. Административният орган не е ангажирал доказателства, опровергаващи това твърдение, нито е установил конкретно дублиране на заплащане за едни и същи часове или дейности. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК в тежест на административния орган е да докаже фактическото основание за отказа – наличие на дублиране на разход – каквото доказване в случая липсва. Съдът намира за необходимо да отбележи и че хипотезата на изкуствено разделяне на предмета на поръчката с цел заобикаляне на праговете за възлагане е неприложима към настоящия случай. Общата стойност на трите договора за участие в комисии възлиза едва на 1 500 лв. общо – сума, несравнимо под който и да е приложим праг по ЗОП, поради което не може да се приеме, че отделното им договаряне цели заобикаляне на закона. Наред с това съдът съобразява и обстоятелството, че идентични по конструкция договори за участие в предходни комисии (№ ВСС-9116/20.06.2022 г. и № ВСС-5651/29.03.2023 г.) са били многократно верифицирани от самия административен орган без възражения през предходни искания за плащане – обстоятелство, което, макар да не е самостоятелно основание за отмяна на акта, е показателно за произволността на внезапната промяна в позицията на органа единствено по отношение на последния договор от същата поредица, без да е посочена причина за различното третиране.

Предвид всичко изложено, съдът приема, че нито един от двата разхода, предмет на отказа за верификация – 8 762,88 лв. по Договор № ВСС-5247/18.03.2022 г. и 500 лв. по Договор № ВСС-462/11.01.2024 г. – не е свързан с доказано нарушение на Закона за обществените поръчки или с друго основание по чл. 57, чл. 58 и чл. 64 ЗУСЕФСУ за отказ от верификация. Оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК, а отказът да се верифицират реално извършени и допустими разходи по одобрен проект противоречи и

на целта на закона по см. на чл. 146, т. 5 АПК, доколкото верификационното производство е установено да гарантира добро финансово управление на предоставяните средства, а не да санкционира бенефициент, спазил заложените в собствения си одобрен проект и бюджет условия. Поради изложеното жалбата се явява основателна в цялост, а решението следва да бъде отменено изцяло.

При този изход на спора, на жалбоподателят се дължат сторените по делото разноски по представения в с.з. списък в общ размер на 524,10 евро, от които 74,10 евро за платената държавна такса и 450 евро юрисконсултско възнаграждение

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57- ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Висшия съдебен съвет, с адрес в [населено място], чрез Д. Н. – директор на дирекция „Правна“ при АВСС и процесуален представител по пълномощие, Решение № ЛС-04-76/29.01.2025 г. на министъра на правосъдието и Ръководител на Програмния оператор (РПО) на Програма „Правосъдие“ на Норвежкия финансов механизъм 2014-2021 (НФМ 2014-2021), с което е отказано верифициране на сумата в общ размер на 9 262,88 (девет хиляди двеста шестдесет и два лева и осемдесет и осем стотинки) лева, включена в Искане за плащане № 22 от 17.04.2024 г.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Висшия съдебен съвет направените по делото разноски в размер на 524,10 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.